

PROLÓG

Pred 27 rokmi

Starý viktoriánsky dom na predmestí, ktorý sa v rodine Della Torre dedil po stáročia, ovládol desivý krik. Stepania kľáčala na kolenách, trhala manžela za ruku, nariekala a prosila. Zrejme prišiel o rozum, zapredal svoju dušu a teraz ničil to jediné, čo mali. Ich vlastnú rodinu.

„Prosím, neber ich preč. Prosím... Urobím čokoľvek, len mi ich neber!“ Jej slzy ho neobmäkčili. Damiano mal splniť poslednú úlohu a bol odhodlaný ako ešte nikdy.

Prudko kopol do svojej ženy, a tá spadla so zastonám na zem, z rozrazených pier sa jej spustil tenký prameň krvi. Ich deti plakali, nevedeli, čo sa deje. Chlapci, dvojčatá, sa pritískali k matke a šesťmesačný syn nariekal v detskej postieľke, kým pomätený otec ťahal z domu ich staršie sestry.

Stepania bola prislabá, nedokázala ich ochrániť a vedela, že ich postavy, miznúce vo dverách, vidí naposledy.

~

Keď zavierala dvere na aute, triasli sa jej ruky. Zbalila iba to, čo bolo nutné. Snažila sa viac neplakať. Svoje dcéry už nikdy neuvidí, jej srdce sa potrhalo na kúsky, no stále bola matkou Orupa, Rema a Evgenyho... A ešte niekoho.

Dlaň jej sklzla na brucho, ktoré ukrývalo tajomstvo. Jej manžel nič netušil. Akoby aj, keď posledné mesiace bol ako vymenený.

Začalo sa to presne vtedy, keď vstúpil do tej zbohatlickej elity s čudnými praktikami, o ktorých sa len šepkalo. Verejné tajomstvá sa dostali aj do uší Stepanie. Nechcela im veriť, boli až príliš temné na to, aby ich brala vážne.

Až do onoho večera.

Až do momentu, keď bola nútená s pomocou vystrašenej slúžky zbalit' seba, deti a dať sa na útek.

Ešte z domu zavolała mužovi, ktorý ju kontaktoval pred dvoma mesiacmi. Vedel, kam chodíeva jej manžel, zhromažďoval o elite dôkazy a ponúkal jej pomoc výmenou za informácie.

Teraz sa rozhodla ponúkanú pomoc prijať. Bola ochotná urobiť všetko, aby ochránila deti a vzala ich čo najďalej od Damiana.

Nasadla do auta, naposledy sa obzrela za domom, v ktorom zažili krásne a láskyplné časy. Tie ostanú už iba prchavou a sentimentálnou spomienkou.

Evgeny a Orup zaspali, Rem upieral na matku uplakané zelené oči. Stepania sa ho snažila upokojovať, klamala, že sa nič nedeje a idú len na výlet. Zabralo to. Prikrýl sa dekou, pevnejšie stisol plyšového psíka a pritúlil sa k svojmu dvojčat'u.

Stepania naštartovala a vydala sa na cestu. Bola unavená, ale aj na smrť vystrašená, čo ju udržiavalo v strehu.

V myslí mala jediné – bezpečie pre deti.

Keď zaparkovala na parkovisku starej továrne v susednom meste, bolo sotva pol štvrtej ráno. Okrem jej vozidla sa na rozľahlom priestranstve nachádzali dve autá. Policajné a osobné.

Bezpečie. Bolo to nutné.

Pohľadom skontrolovala spiace deti a v tichosti vyšla z auta. Nedbala na to, že jej je zima. Myslela si, že sa trase od strachu, zúfalstva a adrenalínu.

Zo zaparkovaných vozidiel vystúpili ľudia. Dvaja muži a dve ženy. Jedného muža spoznala. Bol to ten mladý policajt, ktorý jej pred mesiacmi ponúkal pomoc. Vtedy ešte stále slepo verila, že informácie o sekte jej manžela nie sú pravdivé. Tak veľmi ho milovala, že prehliadala varovné znamenia až do momentu, kým za naivitu a lojalitu trpko nezaplatila.

„Už ste v bezpečí, pani Della Torre,“ vyslovil policajt, kedysi sa jej predstavil ako Jax Remus.

Po jeho slovách sa zosypala. Nohy ju zradili, spadla na ľadový asfalt a z pier jej unikli zadržiavané stony, ktorým odolávala celú cestu. Pred deťmi musela ostať silná.

Dve ženy, sociálne pracovníčky, cez ňu prehodili deku, chlácholili ju a sľubovali, že všetko bude dobré.

Lenže Stepania vedela, že nebude.

Prišla o Nasibu a Olesiu. Už nikdy ich neuvidí, vravel jej to materinský inštinkt.

Stepaniu s deťmi odviezli z tmavého parkoviska do stráženého centra, kde sa nasledujúce dni mala dozvedieť, čo sa s nimi stane.

Netušila však, že čoskoro sa bude musieť rozlúčiť aj so synmi.

Pre ich bezpečie.

1. KAPITOLA

Súčasnosť

Virginia kráčala tesne za Willom, v ruke držala vrecúško s karamelovými pukancami a plyšového medveďa, ktorého vystrelili v stánku so strelnicou.

Dnes ich stretnutie doprialo aj príjemné slnečné počasie. Lunapark bol plný, hemžilo sa to v ňom nielen farbami a svetielkami, ale aj rodinami v pestrofarebnom oblečení. K Virginii a Willovi sa pridali jeho kamaráti – Sara a Austin – a opatrovateľka Lizzy.

Najprv sa všetci pristavili pri autíčkach. Virginia sledovala, ako sa tí traja idú zblázniť od radosti. Postávala kúsok od okraja a Will, vždy, keď prechádzal okolo, jej mával so širokým úsmevom.

Milovala tie momenty, keď ho videla šťastného.

„Veľmi sa na vás tešil,“ prehovorila Lizzy, ktorá svojim zverencom urobila zopár fotiek na pamiatku. Hoci mala po štyridsiatke, nevyzerala na to. Nemohla mať vlastné deti, no zverenci jej toto životné sklamanie niekoľkonásobne vynahradili. Deti a dospievajúci milovali ju a ona ich.

„Aj ja naňho. Len... bola by som rada, ak by súhlasil s mojim návrhom a presťahoval sa ku mne. Konečne mám zázemie a... chýba mi.“ Virginia si povzdychla. Toľkokrát presviedčala brata, aby zmenil rozhodnutie, no vždy neúspešne. Nebol dospelý, mohla mu to ako jeho opatrovníčka jednoducho oznámiť, no nemala na to srdce.

„Chápem, ale v centre má kamarátov, režim, aktivity. Je spokojný, Virginia. Možno keby ste bývali bližšie. Veľa rodín sa presťahovalo do blízkosti centra, tá možnosť stále existuje a my vám radi pomôžeme.“ Lizzy venovala Virginii povzbudivý pohľad.

Kedysi sa o tom rozprávali. Keď Virginia odišla z *LocalX*, chvíľu žila v centre spolu s Willom. Tam si uvedomila, koľko toho jej brat potrebuje, a v tom čase by mu to nedokázala dopriať.

Potom, keď zistila, že jej starý Frankie zanechal podiel v podniku a vrátila sa do mesta, začala hľadať pre Willa náhradné centrum. Ten však o zmene nechcel ani počuť.

„Ešte som sa nerozhodla. Viete, že mám záväzky aj doma.“

Lizzy prikývla. „Viem, ale riskovali by ste jeho presun do neznámeho prostredia?“

Virginia chvíľu mlčala. Hľadela na trio, ktoré práve vystupovalo z áut po skončení štvrtej jazdy.

„Neviem, čo mám robiť, Lizzy,“ prehovorila nakoniec so skleslým podtónom, no okamžite na tvári vyčarovala úsmev. Will si zaslúžil len túto jej naoko bezstarostnú stránku.

„To bolo superské, Gi, môžeme ísť aj na ruské koleso?“ Will poskakoval okolo sestry, no jeho pohľady často odbiehali k smejúcej sa Sare, ktorá mala na sebe roztomilé belasé šaty s ružovými motýlikmi.

Nevinnosť.

To slovo napadlo Virginii pri pohľade na tých troch. Podobné črty tváre a lekárske posudok im dali celoživotnú nálepku, ale Downov syndróm im neubral na jedinečnosti. Práve naopak.

Keď sa Virginiiina matka po pôrode dozvedela, že William je chorý, zľakla sa a vzdala sa ho. Virginia mala vtedy len sedemnášť rokov, no nesúhlasila s matkiným rozhodnutím. Nikdy si neboli blízke a vlastného otca ne-

poznala. Vraj ich opustil, keď mala dva roky. Virginia však matke neverila. Nie po rokoch nezodpovedného života plného alkoholu a drog.

Nezvládla by sa postarať o Williama, keď sa nevedela postarať ani o zdravú Virginiu, ktorá prežívala jedine vďaka matkinej sestre.

O Williamovom otcovi nevedeli nič, matka bola čoraz častejšie ponorená v drogovom delíriu a Virginia sa zaprisahala, že urobí všetko preto, aby brata získala do opateru. Aby dostal tú najlepšiu starostlivosť a lásku, ktorú ona nikdy nezažila.

A nezáležalo na tom, koľko temnoty musí podstúpiť.

Až po rokoch zistila, prečo sa starý Frankie snažil Virginii pomôcť. Stačil jeho jediný pohľad na Williamovu fotku.

Vzťah s jej matkou mal jeden nečakaný následok.

Myslel si, že všetko odčiní chabými dvadsiatimi percentami v bordeli, v ktorom predtým zákazníkom ponúkala vlastné telo.

Potom sa vyparil so zarobenými peniazmi s plánom dožiť svoj spokojný život v ľanovej košeli s rumom v pohári a cigarou v ústach niekde v Južnej Amerike.

Zo zamyslenia vyrušil Virginiu až Will, ktorý presviedčal kamaráta, aby šiel na koleso s nimi. Austin sa však bál výšok a skoro sa rozplakal.

„Choďte vy traja, my vás zatiaľ počkáme,“ navrhla pokojne Lizzy a prestrašeného Austina vzala do materinského objatia.

„Škoda, no. Budem vám mávať zhora, poďme už. Prosiím!“ Will potiahol za ruku Saru aj Virginiu.

Sestra sa na jeho nadšení schuti zasmiala a postavila sa do radu na lístky. Keď konečne nastupovali do kabínky ruského kolesa, v dave ľudí zbadala muža v tmavom oblečení, ktorý hľadel ich smerom.

Pripomenul jej...

Nie! Rázne pokrútila hlavou. Muž bol príďaleko.

Kolotočiar zaistil zábranu kabínky do poistky. Na mo-

ment sa postavil Virginii do zorného poľa a keď sa vzdialil, muž v tmavom oblečení zmizol. Stratil sa v dave, odišiel, alebo možno vôbec neexistoval a bol iba výplodom jednej zúfalej mysle.

Plyšového medveďa a pukance položila na voľné miesto vedľa seba. Kolotoč sa pohol a Sara s Willom nadšene zvéyskli, čím pritiahli Virginiiu pozornosť. Musela sa upokojiť, už sú to predsa dva týždne.

„Aha, akí sú maličkí! Ahoj, Austin, ahoj, Lizzy!“ William sa naklonil cez zábradlie. Jeho sestra ho úzkostlivo schytila za rameno. Neprežila by, ak by sa mu niečo stalo. V živote milovala len dvoch mužov...

„Opatrne,“ napomínala ho s láskou v hlase, až sa bezpečnejšie usadil na miesto.

„Sme ako vtáci,“ usmievala sa Sara a rozhliadala sa cez hrubé sklá dioptrických okuliarov navôkol seba.

„Ale my predsa nevieme lietať,“ oponoval Will a potom sa k Sare pritúlil bližšie ako malé mača. „No s tebou by som to hádam dokázal.“ Sara sa ticho zachichotala.

Kolotoč pomaly stúpал na samotný vrchol, občas zastavili, aby mohli do nižších kabínok nastúpiť ďalší pasažieri.

„Vy dvaja ste veľmi dobrí kamaráti, však?“ opýtala sa Virginia s očami upretými na nich. Pohľad z kolotoča ju netešil. Nebála sa výšok, ale necítila sa ani v bezpečí.

Vtom Will urobil niečo prekvapivé. Chytil Saru za ruku a pobožkal jej ju. „Nie, sestrička, Sara je moja frajerka a keď budeme väčší, zoberiem si ju za manželku.“

Sara sa opäť zachichotala, nezvykla toho narozprávať veľa, zato jej emócie boli veľavravné.

Virginia sa usmiala. „Na svadbu je času dosť. Máte len jedenásť...“

William bojovne nadvihol bradu. V tom momente si nikto z nich nevšimol, že zastavili na vrchu. Kabínka sa mierne zakolísala a Virginia pevnejšie zovrela kovové zábradlie.

„Ty sama si mi hovorila, že láska nepozná hranice.“

Prikývla. Tie slová mu hovorila v čase, keď bola slepo zamilovaná. Netušila, čo ju čaká o niekoľko dní. Musela párkrát zažmurkať, pretože otravné spomienky si stále prerážali cestu do jej myšlienok.

„To máš pravdu,“ nakoniec súhlasila. Bolo zbytočné Williamovi vysvetľovať, ako to myslela. Keď si prezerala ich usmievajúce sa tváre, nemohla oponovať detským snom. Pochopila však, že ak bolo doposiaľ ťažké brata presvedčiť, aby sa presťahoval spolu s ňou, teraz, keď ku kamarátke prechovával city, to bude nemožné.

„Aj ty sa raz zaľúbiš, Gi, uvidíš.“ William sa k nej opatrne naklonil a pohladil ju po tvári, až sa Virginia mykla. Znovu musela zažmurkať, no tentoraz to nezačalo. Odvrátila hlavu do strany, odkiaľ mala výhľad na celý lunapark.

Klesali a Will so Sarou kývali publiku dívajúcemu sa zdola.

Mesto zaliali medové lúče zapadajúceho slnka. Zlatá hodinka – najemotívnejšia časť dňa.

Virginia zhlboka dýchala, strážila brata s kamarátkou, no myšlienkami sa zase raz vrátila do toho večera.

Mínali sa na vysvietených schodoch v klube. Chytil ju za ruku, chcel ju zastaviť a niečo jej povedať, možno sa ospravedlniť. Ona sa mu vzpriecila, pokrútila hlavou a utiekla do sály plnej baviacich sa zákazníkov.

Vtedy videla Dorianu naposledy.

Za posledných štrnásť dní niekoľkokrát oľutovala, že mu nedala šancu vysvetliť jej, prečo to všetko spravil. Bola naňho neskutočne našťavaná, bola sklamaná, zlomená, no občas zatúžila po jednom z tých momentov sladkej nevedomosti.

Prisahala by, že keď znovu s kabínkou stúpali do nebies, miesto vedľa nej viac nebolo prázdne. Sedel tam on, obklopený aurou mužskej vône. Schúlil si ju pod silné rameno a pritisol bližšie k sebe.

Jeho pery sa dotkli Virginiinho spánku. Privrela oči a užívala si ten klamlivý okamih.

„Moja sladká Virginia,“ znelo z jeho pier.

Keď otvorila oči, predstava sa rozplynula ako cukrová para z kolotočov.

Aj ty sa raz zaľúbiš...

Slová Willa ju zasiahli.

Stalo sa. Už sa stalo, braček.

Utrela si osamotenú slzu, ktorá sa jej spustila po líci, a potom urobila niečo, v čom bola najlepšia. Predstierala. So širokým úsmevom na tvári.

Pridala sa k nadšenému kývaniu spoločníkov, nechcela im predsa kaziť jazdu.

V lunaparku strávili dve hodiny, vyskúšali skoro všetky atrakcie a pod rúškom večera sa rozsvietil farbami dúhy. Keby Sara nebola unavená, chlapci by ešte ostali, no prišiel čas vrátiť sa do centra.

Virginia mala prenocovať v hosťovskej izbe. Ráno ju čakala cesta domov, nemohla však zaspáť. Neustále sa zamýšľala nad udalosťami posledných týždňov.

Otravné myšlienky preťalo zvonenie telefónu. Okamžite sa poň natiahla, a keď zbadala meno volajúceho, jej prvotné nadšenie mierne opadlo.

Barbara.

V bruchu zacítila nepríjemné brnenie, predtucha čohosi neblahého.

Posadila sa na posteli a zdvihla. „Áno?“

„Zlatičko, nerada ťa ruším, ale...“

„Ozval sa?“ skočila jej do reči.

Na druhej strane linky ostalo niekoľko sekúnd ticho. Vedela, čo to ticho znamenalo aj bez toho, aby Barbara odpovedala.

„Nie. Ale mali sme návštevu. Boli tu traja muži a tvrdili, že sú z ochranného sektora. Dožadovali sa stretnutia s Dorianom alebo s tebou.“

Virginia nasucho preglgla.

Nie tak skoro. Nie.

„Bol tam Alberto Cordone?“ spýtala sa tenkým hlasom.

Znova to niekoľkosekundové ticho potvrdené súhlasom.

„Doboha,“ ušlo Gii.

Albertov poskok jej dvakrát volal, aby sa stretli, do tretice prišli bez pozvánky.

„Čo chceli? Kto sa s nimi rozprával? Prečo ich pustili dnu?“

„Upokoj sa, Gia, pustili ich, pretože im Dorian dal povolenie na základe nejakej dohody. Zastúpil vás René, bola som s nimi. Splietali niečo o tom, že treba pristúpiť k podpisu zmlúv.“

Virginia si položila roztrasenú ruku na koleno, ostala jej zima a triaška sa z končekov prstov rozširovala do celého tela. „Musíme ho nájsť,“ vyslovila ticho, no rozhodne.

„Koho? Toho starého mafiána?“ spýtala sa Barbara.

„Nie. Doriana. Nechal nás v sračkách, tak nech ich vyrieši.“

„Zlatko, zľahla sa po ňom zem. Nikto z nás netuší, kde je.“

Virginia sa zhlboka nadýchla. „Nájdem ho, aj keby sa ukryl v pekle. Nedovolím, aby niekto ohrozil klub.“

Tú noc už Virginia nezaspala vôbec.

Napísala dve správy. Jednu Cassie a jednu mužovi, ktorého prezývali JR.

Jax Remus jej odpovedal ihneď.

HARRY

V priestoroch vydavateľstva som nedokázal stráviť už ani jednu posranú minútu. Všetko mi ju pripomínalo, dokonca aj pracovný stôl, ktorého odolnosť sme niekoľkokrát skúšali záťažovým testom dvoch vzrušených tiel.

Od toho skurveného večera sa Cassie odmlčala. Nepomáhala, že som vedel, kde a s kým sa nachádza. U Beatrice ma vyhodila ochranka.

Áno. Bol som taký zúfalec, že som cestoval až do L.A., aby ma vyhodili ako prašivého psa.

Cassie si nedala vysvetliť, čo sa v ten večer stalo, hoci za to mohol Dorian.

Hovno. Mohol som si za to sám. Za to, že som mu ponúkol pomocnú ruku a on ma v chvíľke nepozornosti sfetoval.

Život si zo mňa permanentne robil picu a bol som korunovaný idiot, lebo som sa dostatočne neponaučil z predošlých chýb.

Že vraj brat. Že vraj nie jediný.

Toho, čo mi píše životný scenár, by som najradšej zavesil za gule a sebe udelil Zlatú malinu za najhorší herecký výkon všetkých dôb.

Dnes som mal stretnutie s nevlastným fotrom a žiadal od neho odpovede.

Chcel som, aby mi povedal všetko o Camille. Aby mi prezradil, prečo mi nikdy nepriznali, že som adoptovaný bastard a prečo sa zbavili mojich bratov.

Tváril sa, že o tom nič nevie. Že v čase, keď sa brali, mala len mňa a reči o adopcii a súrodencoch odo mňa počuje prvýkrát.

Keď som mu hodil spisy, ktoré mi v ten prekliaty večer dal Dorian, tváril sa prekvapene. Buď bol taký dobrý herec, alebo naozaj o ničom netušil.

Neveril som mu. Dospel som do štádia, keď som podozrieval každého. Rozum mi čiastočne zastieralo šialenstvo a chaos zo všetkého, čo som sa dozvedel.

Občas som sa prichytil pri myšlienke, či ešte stále nemám dojazdy z drogového delíria, do ktorého ma vypočítavo dostal Dorian.

Potom sa vo mne ozval ten realistický kúsok, ktorý dostal dôkazy o akomsi skurvenom sprisahaní.

Vo svete zbohatlíkov sa dejú rôzne morálne delikatesy, no to, že sa stanem aktérom jednej z nich, som si nepredstavoval ani v najdivokejšom sne.

Po tom, čo som starého Lockwooda vyhodil zo svojej pracovne, po tom, čo som rozbil ten skurvený stôl, ktorý pripomínal moju stratu, som sa rozhodol pre návštevu *LocalX*.

Cestou z vydavateľstva ma sprevádzalo niekoľko zvedavých pohľadov. Výbuch môjho hnevu musel byť počut až na dolné poschodie.

Keď som prechádzal okolo recepcie, hodil som pre-motivovanému recepcnému kľúče od pracovne.

„Potrebujem vymeniť stôl!“ prikázal som.

„Áno, šéfko,“ takmer zapíšťal Fleur, akoby ho niekto vytáhal za gule.

Viac som mu nevenoval pozornosť, vlastne nikomu z nich. Moja motivácia udržať vydavateľstvo na nohách ma posledné dni nadobro opustila.

Kým som prišiel do podzemnej garáže, stihol som zavolať Dorianovi a dohodnúť si s ním stretnutie. Nemal právo odmietnuť, ani sa o to nepokúšal.

Obliekol som si koženú bundu a došiel až k svojej motorke. Tlmené svetlá prázdnej garáže a pohľad na obľúbený dopravný prostriedok však mali na moju myseľ nežiadané účinky.

Spomienky sa pretlačili na povrch ako sladký jed, ktorý sa rozhodol omámiť mi zmysly.

Cassie bola nahnevaná, pretože som mal ísť na slu-

žobnú cestu práve vtedy, keď mal mať jej prvý zverenec krst knihy, na ktorej pracovali posledné mesiace.

Pre niekoho malichernosť, pre ňu hotová pohroma.

S nahnevanejším výrazom sa ma rozhodla vypravadiť do garáže. Čakali nás dva týždne odlúčenia, čo tiež niesla ťažko.

„Dávajte na seba pozor,“ vyslovil som a pritiahol si ju bližšie. Nosom som sa obtreľ o ten jej a pocítil, ako sa v mojom pevnom objatí zachvela. Privrela oči.

„Detto,“ vydýchla, no ani sa nepohla. Nespolupracovala tak ako inokedy a svoj postoj k mojim cestám dávala jasne najavo.

„Vrátim sa, ani sa nenazdáš. Tých krstov ešte bude, Cassie. Máš pred sebou veľkú budúcnosť,“ snažil som sa o povzbudenie.

Jemne prikývla, nosmi sme sa obtreli o seba. Chcel som ju pobožkať, toto naše porušenie pravidla o bozkoch sa mi zapáčilo, no ona sebou trhla a ustúpila, čím prerušila nemotorné objatie.

Nekomentoval som to. Moja Cassie bola ako oheň. Radšej do nej nefúkať, lebo spáli všetko naokolo.

Vysadol som na motorku, dal si prilbu, naštartoval a pohol sa z miesta.

Cassie postávala tam, kde som ju nechal. Cestou k východu som ju sledoval v spätnom zrkadle, keď sa vo mne niečo zlomilo.

V obrannom geste sa objala a hľadela mojim smerom.

Raz som už takto odišiel a bola to ona, ktorá o nás dvoch zabodovala.

Nešlo len o prácu, ale o priority.

Nemohol som ju opustiť. Nie takto.

Zvrtol som sa s motorkou a preklúčoval okolo zaparkovaných áut.

Odstavil som vrčiaci stroj kúsok od nej, zliezol a sledoval zmenu v jej tvári. Nečakala, že sa vrátim.

Nečakala ani to, že k nej podídem, schytím ju do ná-

ruče a vysadím na motorku. Nebránila sa, len na mňa zízala medovými očami plnými otázok.

Zložil som si prilbu, zavesil ju na svoje miesto a do dlaní schytil jej prekvapenú tvár.

A čo ak sa popálím? Život je prikrátky na prízemné obavy.

Pobozkal som ju a dal do toho všetko, čo som jej nikdy nepriznal nahlas.

Vzdychla mi do pier a tie svoje pootvorila. Bola to pozvánka pre môj jazyk. Nezaváhal som a pustil sa na samovražednú misiu.

Bozky nemali vplyv len na ňu, sám som sa stal ich otrokom. Naše ústa boli nenásytné, dotyky nabrali na odvahe.

„Harry... Čo... čo ak nás uvidia?“ vyriekla mi do pier, keď som jej nadvihoval sukňu a d'akoval vyšším silám, že si neobliekla nohavice.

„Tak nech sa priučia,“ zavrčal som a rukou jej zabľúdil pod nohavičky, v ktorých sa rozlievala teplá vlhkosť.

Nezáležalo mi na tom, kto nás uvidí. Priorita bola ona a jej blaho. Naše blaho.

Vzdychy z nežných pier ma poháňali vpred.

Pohybom ruky som si rozopol rázporok, bol som pripravený rovnako ako ona. Prisunul som sa k nej bližšie po sedadle a vošiel do nej, za čo ma obdarila spokojným zastonaním.

Žena, ktorá ma oberala o zdravý rozum, ležala na nashartovanej ženskej, ktorá ma kedysi takmer pripravila o život. Cassie sa prehýbala dozadu, vlasmi prikrývala riadidlá hlasno pradúcej motorky a užívala si naše splývanie. Nohami a pevným postojom som kotvil stroj pod nami. Držal som ju za boky a prirážal si ju na tvrdú erekciu. Bolo to skurvene zmyselné. Nakláňal som sa k nej, zrýchľoval tempo a hrozilo, že čoskoro zhorím.

Cassie už horela, kričala moje meno, chvela sa a nohami s lodičkami čiernymi ako moje myšlienky si ma pritláčala bližšie k sebe.

Pozrela na mňa, v očiach mala vpísanú absolútnu oddanosť a na perách sa jej tvarovala veta, ktorá ma v momente spálila zaživa.

Niekoľko minút po tom, ako som naozaj odchádzal, som na jej tvári videl spokojný úsmev namixovaný z orgazmu a prísľubu, že urobím aj nemožné, aby som sa vrátil včas.

~

Do *LocalX* som prišiel v čase mimo prevádzky a vyhol sa tak nežiadaným konverzáciám. Zaujímali ma len dve osoby.

Dorian a Rodion.

Ochrankár, ktorého som nepoznal, ma ohlásil šéfovi. Urobil mi sprievod až k hale, odkiaľ som do VIP sektora vedel trafiť aj sám.

Dorian ma čakal na poschodí, opretý o zábradlie. Stál skoro na tom istom mieste, z ktorého som ho naposledy mal sto chutí zhodiť, a zísal priamo na mňa.

Na niektoré veci nie je nikdy neskoro. O chvíľu sa dozvieme, či pán *Diabetes Nažehlený* bude mať letecké dni, alebo si tú svoju cukrovú riť zachráni. Varovne som si ho zdola premeral a vybral sa za ním.